

[Honoré]

var glad for, at arbejdsministeren var sympatisk stemt over for nogle af de hensigter, der ligger i vores forslag, og at han også ville være rede til at drøfte de praktiske vanskeligheder med os i udvalget.

Arbejdsministerens ønske eller modforslag går ud på, at man skal ansætte nogle flere i den offentlige sektor, derigennem ville vi på den anden måde realisere det samme. Men efter min mening opnår man ikke det samme, for så får man nogle bestemte mennesker til at tage de 20.000 flere stillinger, og så er de altså besat. Ved den foreslåede samfundstjeneste er der tale om nogle stillinger, som flere successivt kan sluses igennem; det er altså ikke helt det samme, der er tale om.

Det er rigtigt, at det er i strid med arbejdsløshedsforsikringens principper at udføre arbejde – kaldte ministeren det altså; vi har benævnt det tjeneste, og jeg tror ikke, det helt kan sammenlignes – og samtidig bevare dagpengereetten. Men som jeg forstår på Kristeligt Dagblad fra den 8. februar, er netop hele det spørgsmål til overvejelse i arbejdsministeriet, og der er da også i hvert fald fra en enkelt fagforening rejst ønske om, at der kommer en ændring af disse regler.

Jeg var selvfølgelig også meget glad for hr. Lawaetz' positive modtagelse af disse forslag. Den største vanskelighed, hr. Lawaetz nævnte, var, at det måtte sikres, at det var en midlertidig ordning. Det er et synspunkt, vi i vores bemærkninger til beslutningsforslaget afgjort hår givet tilslutning til.

Jeg giver hr. Lawaetz ret i, at selvfølgelig rejser et sådant utraditionelt forslag nogle spørgsmål i forhold til bestående regler, altså arbejdsløshedsdagpengeregler; men må man ikke af hensyn til de mennesker, der måske kan hjælpes igennem en sådan ordning – og problemerne er jo store, fremgår det af bl. a. overlægnes udtalelse – se lidt utraditionelt på tingene?

Hr. Jens Peter Jensen sagde, at det kunne være svært at få 25.000 frivillige. Jeg ved heller ikke, om det kan lykkes at få 25.000 frivillige. Det har jeg heller ikke sagt at man kunne, men jeg mente, at det måske var muligt at finde 25.000 tilbud. Om man så kan få så mange til at gøre brug af dem, det må jo fremtiden vise, hvis man vil virkeliggøre denne plan.

Det er rigtigt, som hr. Ninn-Hansen siger, at det er bedre at få unge ud i det egentlige

arbejdsliv, og det har vi jo også medvirket til på forskellig måde. Men vi ser bare, at der er nogle unge, som man ikke har fået ud, og som vi gerne vil gøre noget for.

Over for hr. Jørgen Jensen vil jeg gerne gøre det helt klart, at vi ønsker ikke at give ledige nogen form for skyldfølelse. Men vi har altså hæftet os ved, at én, der har studeret arbejdsløshedens psykiske følger – og denne overlæg fra Odense har også nogle udredninger om det – siger, at de arbejdsløse rent faktisk har nogle psykiske problemer. Det er ikke nogle, gennemførelsen af vort forslag ville skabe. Måske kan vi hjælpe dem, ved at vi tilbyder dem: I kan gøre noget for andre, så I ikke har vanskeligheder med jer selv, fordi I føler, at I går og ikke laver noget for andre. Vi vil hjælpe dem psykisk, vi vil ikke gøre det vanskeligere for dem, end de i forvejen har det.

Hr. Bolvigs forslag om en samfundstjeneste, der fortrinsvis skulle udspille sig i udviklingslandene, er også værd at overveje. Jeg tror bare ikke, den kunne få så stort et omfang som det, vi har tænkt; men vores tanker udelukker nu ikke et sådant forslag.

Hr. Kurt Hansen fra VS siger, at det sociale serviceniveau skal ikke forringes, når det én gang er blevet forbedret. Men problemet er vel i forbindelse med det sociale serviceniveau, at der i og for sig ikke er nogen grænser for, hvor godt det kan være. Det kan altid gøres bedre, så det problem kan jeg ikke helt se på samme måde som hr. Kurt Hansen.

Jeg takker for de forskellige indlæg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Ændrede regler for anvisning af arbejde til ledige m. m.).

(Lovforslag nr. L 182. Fremsat 26/1 78).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Inge Fischer Møller (S):

Det foreliggende lovforslags formål er en styrkelse af arbejdsanvisningen. Vigtigt er det at fremhæve, at arbejdsløshedskasserne kan få anvisningsretten tilbage, hvis det skønnes, at arbejdsløshedskasserne administrativt er i stand til at klare opgaverne. Her opfylder socialdemokratiet et løfte, vi for længst har givet til fagbevægelsen, og jeg vil godt understrege, at vi har arbejdsmarkedets parter bag os.

Arbejdsløshedskasserne får ikke anvisningsretten automatisk, men efter indhentet tilladelse fra arbejdsdirektøren, der forud har forhandlet med landsarbejdsnævnet.

Tilrettelæggelse af den samlede arbejdsformidlingsvirksomhed forudsætter et meget nært samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen, som det faktisk foregår nogle steder allerede i dag.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi sikrer, at den arbejdsløse ikke bliver katebald imellem en a-kasse og arbejdsformidlingen. Jeg går ud fra, at de retningslinjer, der skal udarbejdes, bliver udarbejdet så klart, at der ikke kan opstå misforståelser. Hvis det er muligt, ser jeg gerne et svar fra arbejdsministeren på dette spørgsmål allerede nu.

Der foreslås også en ny form for henvisning. I fremsættelsestalen er det omtalt som »henvisning til samtale«. Det foreslås begrænset til de situationer, hvor det drejer sig om meget kvalificeret arbejde eller arbejde, der tager sigte på varige ansættelser. Det ser umiddelbart ud, som om det er en god ordning. Som nævnt bliver de arbejdssøgende stillet mere frit end i tilfælde af en egentlig arbejdsanvisning, og arbejdsgiveren får mulighed for at finde frem til den rigtige medarbejder. Også her må vi sikre os, at reglerne ikke udvikler sig til en vælge- og vragerregel for arbejdsgiveren. Kan arbejdsministeren sige noget herom? Der har i denne forbindel-

se allerede været udtalelser fremme i den offentlige debat.

I lovforslaget indgår også en lempeligere regel for den arbejdsløse, idet en uforskyldt arbejdsledig efter en varig tilknytning til arbejdsmarkedet selv får mulighed for at søge sig et arbejde – uden vægringstrussel – inden for den første måned af arbejdsløshedsperioden.

De anerkendte arbejdsløshedskasser får også andre opgaver. De bliver nemlig i højere grad end nu inddraget i et samarbejde om at yde bistand til langvarigt ledige medlemmer med det formål at sikre erhvervsevnen opretholdt og bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det kan f. eks. ske gennem genoptræning, uddannelse o. lign.

En anden ordning, der er værd at omtale her, er den foreslåede formulering af lovens § 86, stk. 2. I dag ligger det sådan, at man kan kræve dagpengebeløb, der er udbetalt på forkert grundlag, tilbagebetalt af den pågældende tillidsrepræsentant eller lokalafdeling af a-kassen, hvis den fejlagtige udbetaling hænger sammen med, at lovens regler ikke er overholdt. Efter lovforslaget foreslås ansvaret flyttet fra tillidsrepræsentanten eller lokalafdelingen til den pågældende kasses hovedledelse.

Der er en del tekniske ændringer, der også var værd at omtale, men det må jeg nok vente med til udvalgsarbejdet.

Jeg skal afslutningsvis sige, at umiddelbart ser det ud til, at lovforslaget opfylder de krav, vi må stille til et effektivt og godt arbejdsanvisningssystem, der tager hensyn til lønmodtagerne, og som også er i overensstemmelse med nutidens krav. Jeg skal på socialdemokratiets vegne give et positivt tilsgn om medvirken under udvalgsarbejdet.

Nauerby (FP):

Den foreslåede ændring af loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring åbner mulighed for, at arbejdsløshedskasserne kan deltage i anvisningen af arbejde. Det synes vi fra fremskridtspartiets side er en god idé, fordi det er vores opfattelse, at fagforbundene har klaret anvisningen af arbejde bedre, end tilfældet har været i arbejdsformidlingen. Det er, ligesom arbejdsformidlingens praksis har været meget for stiv og i mange tilfælde præget af blanketter og papi-

[Nauerby]

rer. Den her foreslåede ændring er et skridt i den rigtige retning, og den kan vi til fulde støtte.

Vi kunne måske tænke os, at der var flere, der fik lov. Det er, ligesom det ligger i ministerens forslag, at der er en begrænsning med hensyn til, hvor mange arbejdsløsheds-kasser der skal have lov. Det er nok også rigtigt, at der skal være en vis begrænsning, men vi må under udvalgsarbejdet sørge for, at den begrænsning ikke bliver for stram.

Lovforslaget indfører også en ny form for formidling, nemlig »henvisning til samtale«. Det kan kun være en fordel for begge parter. At der så ikke kan blive tale om vægrings-konsekvenser, kan vi ikke acceptere. Det må være sådan, at de, der melder sig arbejdsløse, er til rådighed for arbejdsmarkedet.

Under punkt c i fremsættelsestalen er også omtalt en nyordning, hvorefter den arbejdssøgende efter længerevarende arbejdsforhold den første måned selv får mulighed for at skaffe sig arbejde uden at påtage sig det arbejde, der eventuelt tilbydes fra arbejdsformidlingen, uden vægringstrussel. Der ligger sådan set noget vældig godt i det, at den arbejdsløse selv får lov til at søge sig arbejde, men det er nok farligt at fravige reglen om, at den, der opnår arbejdsløshedsunderstøttelse, er til rådighed for arbejdsmarkedet. Vi mener, det vil være farligt at fravige den regel.

Det er, som om arbejdsministeren er af den opfattelse, at langtidsarbejdsløshed er en permanent situation, eftersom der skal indføres en delvis tvangsundervisning af langtidsarbejdsløse. Det er, ligesom arbejdsministeren ikke har tiltro til, at den situation, vi er i er øjeblikket, er noget, vi skal have overstået, og at vi skal se at få danske arbejdere beskæftiget igen. Det er efter min mening en bureaukratisk ordning med alle de skemaer og oplysninger, det nu bliver pålagt arbejdsløsheds-kasserne at afgive i forbindelse med denne ordning om undervisningspligt, som det jo næsten er ved at lyde som.

Vi vil gå ind i et sagligt udvalgsarbejde om de ændringer, der er foreslået.

Holm (V):

Med en arbejdsløshed på omkring 200.000 tilsiger situationen, at alle muligheder undersøges, men jeg vil godt indledningsvis under-

strege, at det ikke er arbejdsformidlingens skyld, at vi har den store arbejdsløshed. Det er manglende lønsomhed i produktionen.

Arbejdsministerens forslag om ændrede regler for arbejdsanvisning af arbejde til ledige må ses som et forsøg på at udnytte nye muligheder i anvisningen. Jeg vil imidlertid på venstres vegne sige, at vi principielt er meget betænkelige ved at åbne for to former for arbejdsanvisning. Uanset hvor stramme samarbejdsaftaler der bliver indført, vil en sådan parallelanvisning føre til en yderligere deling af de arbejdsløse til ugunst for de svageste. Skal vi imødegå den kritik, der rettes mod arbejdsanvisningen, må vi skabe større åbenhed omkring arbejdsformidlingen, så vi kan undgå de tendenser, der er til mytedannelse. Formidlingsarbejdet må frit frem i lyset. Venstre vil derfor i udvalgsarbejdet foreslå, at man indfører en åben anvisning, således at virksomhederne under betryggende garantier fra arbejdsformidlingskontorerne kan rekvirere lister over personer, der er til rådighed på det pågældende eller de pågældende områder. Omvendt skal de arbejdssøgende kunne få en oversigt over ledige job, der er registreret i arbejdsformidlingen.

I forlængelse heraf er venstre positivt stemt over for ministerens forslag om »henvisning til samtale«, når den blot gennemføres under stramme betingelser.

Vi er mere betænkelige ved ordningen, som giver den arbejdsledige mulighed for selv at opsøge arbejde under lempeligere vægringsbestemmelser. Til gengæld ser venstre med sympati på de foreslåede regler med henblik på at opretholde de langvarigt lediges erhvervsevne og tilknytning til arbejdsmarkedet. Det var en forudsætning for vores medvirken til beskæftigelsesplanen, og det problem blev endvidere drøftet i forbindelse med udvidelsen af 26 ugers reglen til 4 år.

Venstre havde gerne set, at arbejdsministeren havde udvist større dristighed med sine forslag. Der kunne måske tænkes andre justeringer af lovgivningen, f. eks. en smidiggørelse af vægringssanktionerne. Der må ikke herske tvivl om, at personer, der er tilmeldt arbejdsformidlingen, også er til rådighed for arbejdsmarkedet. Myter på dette område kan blive til ubodelig skade for hele vores arbejdsløshedslovgivning.

Med disse bemærkninger kan jeg på venstres vegne tilsige interesseret og positiv

[Holm]

holdning til de rejste problemer, men vi har visse reservationer over for enkelte af forslagene.

Palle Simonsen (KF):

Arbejdsministerens forslag om ændring af arbejdsformidlingsloven er jo et, kan man nok sige, teknisk meget kompliceret forslag, som det ikke er muligt at gå i detaljer med under denne første behandling. Men jeg vil godt sige om hovedsigtet i ministerens forslag, at vi gennemgående er positivt indstillet over for de ændringer, der er foreslået.

Forslaget om arbejdsløshedskassernes deltagelse i arbejdsformidlingen må jo ses som et resultat af efterhånden mange debatter i dette folketing om, hvorvidt man skulle føre arbejdsformidlingssystemet tilbage til a-kasserne eller ej. Jeg vil godt sige i denne forbindelse, at overfladisk kunne det se ud, som om ministeren har fundet ret så rimelig en løsning på dette spørgsmål. Men der må til gengæld også være nogle ting, der under udvalgsarbejdet skal strammes betydelig stærkere op, for at vi er klar over, hvad det egentlig er, vi går ind i.

Jeg vil godt fastslå allerede nu, at det, der for os er vigtigt, er, at arbejdsformidlingen fortsat har ansvaret for formidlingen, at der ikke med dette forslag er tale om at indføre en parallelanvisning, men at der er tale om at delegerer nogle opgaver til arbejdsløshedskasserne, som gennemføres efter de samme retningslinjer, som det almindelige arbejdsformidlingssystem arbejder under. Her tænker jeg bl. a. på sådan noget som neutralitet.

En af de ting, som man må spørge om, er jo, efter hvilke kriterier man vil uddelegere arbejdsopgaver til a-kasserne. Det fremgår ikke klart af lovforslaget, og det mener jeg at vi må have strammet op. Det må være det mest naturlige, at vi på en eller anden måde finder frem til en formulering i betænkningen, der giver nogle klare retningslinjer for, hvad dette egentlig drejer sig om. Jeg tror alt i alt, at med de rigtige formuleringer knyttet til forslaget har vi mulighed for at finde en løsning, som bringer en ende på en årelang debat om arbejdsløshedskassers anvisning kontra det almindelige arbejdsformidlingssystem.

Som vi har drøftet det tidligere, er der ikke nogen tvivl om, at især i en arbejdsløs-

hedssituation er der blevet sat fokus på arbejdsformidlingens manglende muligheder for at løse problemerne. Man kan, som andre ordførere har været inde på, sige, at det er for så vidt ikke systemet i sig selv, der alene er årsag til vanskelighederne, det er arbejdsløshedens omfang, der bliver årsag til, at der bliver sat særlig stærk fokus på.

Hvad angår de øvrige ændringer, kan vi jo anskue dem ud fra forskellige synspunkter, og jeg vil nok anskue dem ud fra lidt andre synspunkter, end f. eks. fru Inge Fischer Møller gjorde. Jeg vil godt hæfte mig ved, at efter et af forslagene skal det nu for de langvarigt ledige i højere grad dokumenteres, at man har gjort noget for at få et job, for at man kan bibeholde retten til at oppebære dagpenge. Det opfatter jeg som værende i overensstemmelse med den betænkningssudtalelse, som blev udfærdiget i forbindelse med den seneste ændring af arbejdsløshedsforsikrings- og arbejdsformidlingsloven, da vi gennemførte 4 års reglen. Jeg synes, det er positivt, at det nu bliver indbygget i forslaget som generelt gældende for behandlingen af langvarigt ledige.

Men her må vi nok også have klaret i højere grad, hvordan tilsynet med arbejdsløshedskassernes inddragelse i dette arbejde egentlig vil komme til at finde sted. Ét er, at man omtaler det, som man gør det i lovforslaget, men det finder jeg ikke tilstrækkeligt. Der må være klare retningslinjer for tilsynet med arbejdsløshedskasserne, når de inddrages i dette projekt.

Jeg finder, at forslaget om »henvielse til samtale« er en god løsning, og jeg vil godt imødegå fru Inge Fischer Møller, der bruger udtrykket, at det ikke må udvikle sig til en vælge- og vrageregel. Det er en meget negativ karakteristik af reglen. Jeg må opfatte det sådan, at i en situation, hvor virksomhederne får flere emner sendt ud til samtale, da vil der være en større mulighed for at indgå et ansættelsesforhold, som er til glæde for begge parter. Det er ikke et spørgsmål om at vælge og vrage, men det er et spørgsmål om at finde personer, som passer til det job, som passer til den virksomhed, og omvendt, således at ansættelsen bliver til større succes for begge parter. Jeg har også en fornemmelse af, at en sådan regel vil kunne give virksomhederne en større tillid til arbejdsformidlingssystemet. Med den regel, vi har i dag,

[Palle Simonsen]

hvor man får sendt et emne ud og man ikke kan bruge det, så vil man i mange situationer være tilbøjelig til at sige: nu vel, det er arbejdsformidlingen, der ikke har den tilstrækkeligt gode arbejdskraft. Jeg mener faktisk, der igennem denne regel er en chance for at opbygge tilliden, og det er tilliden, der skal give arbejdsformidlingen styrke til i det lange løb at leve op til de smukke intentioner, som vi fra starten har lagt i arbejdsformidlingen.

Som sagt er konklusionen den, at vi er positive over for hovedtendensen i arbejdsministerens forslag. Der er nogle ting, som vi ønsker drøftet nærmere under udvalgsarbejdet med henblik på at få fastere retningslinjer; det mener vi er ting der kan ske i forbindelse med udarbejdelse af betænkningen.

Melchior (CD):

Man skal som bekendt ikke være bagklog, men hvis man har været ikke særlig dum i tide, så har man jo lov at nævne det. Centrum-demokraternes gruppe udsendte efter et møde den 29. juni 1977 – altså i den såkaldte sommerferie, som meget ofte er en meget produktiv periode – en række udtalelser, og punkt 5 af 29. juni 1977 lyder som følger:

»Centrum-demokraterne finder det påkrævet, at forholdene på arbejdsmarkedet ændres i retning af større smidighed og effektivitet.

Det kan ikke tolereres, at man kan konstatere mangel på arbejdskraft samtidig med, at der registreres et stigende antal ledige. Så længe arbejdsløshedsforsikringen er overladt til arbejdsløshedskasserne, vil det formentlig være mest hensigtsmæssigt at overlade til disse kasser også at deltage i arbejdsformidlingen.«

Så mange var faktisk ordene. Enhver kan straks forstå, at principperne i denne udtalelse og principperne i det af arbejdsministeren fremsatte forslag er identiske. De ordførertaler, vi har hørt indtil nu, sikrer ministeren, at der vil kunne gennemføres noget i den retning, og jeg behøver derfor ikke bruge flere ord end de allerede sagte for at tilsige, at vi er for dette, eftersom vi meget tidligt har været inde på de tanker. Vi vil da kun rose ministeren for, at han har fremsat dette forslag.

Jeg er enig med andre ordførere i, at der er enkeltheder i det, som skal behandles i

udvalget, og det vil vi gerne bidrage til efter evne.

Jeg vil i øvrigt benytte lejligheden til at stille to spørgsmål til arbejdsministeren, som i høj grad har noget med både arbejdsformidling og arbejdsløshed at gøre.

I fjor efterår blev det konstateret, at arbejdsformidlingen havde skrigende mangel på personale, eftersom dette ikke var blevet væsentligt forøget i de år, i hvilke arbejdsløsheden desværre har udviklet sig, som den har. Jeg vil gerne spørge, om ministeren – jeg er sikker på, at han har det nogenlunde præsent – kan oplyse, om den tilgang af arbejdskraft, som der blev ydet bevillinger til ved den lejlighed i fjor efterår, er skredet planmæssigt frem, og om arbejdsministeren skønner, at man nu er i en sådan situation, at arbejdsformidlingen kan klare de opgaver, som er pålagt denne institution, og som jo ikke vil blive mindre på grund af det lovforslag, der her er til behandling.

Det andet spørgsmål gælder ligeledes et resultat af forhandlingerne og gennemførelserne i fjor efterår i den ekstraordinære samling, nemlig de midler, der blev bevilget til en forbedring af arbejdsløshedsstatistikken. Også her vil det være interessant at høre arbejdsministerens indtryk af, om dette arbejde skrider sådan frem, at man vil opnå det, som blev stillet os i udsigt, nemlig at vi senest til efteråret i 1978 i dette land vil kunne hilse en detaljeret og fuldt dækkende arbejdsløshedsstatistik velkommen – til gavn for bekæmpelse af ledigheden. Skrider dette arbejde frem på en måde, som arbejdsministeren kan erklære sig tilfreds med?

Ole Henriksen (SF):

Socialistisk folkeparti er tilfreds med arbejdsministerens udspil. Vi ser det som en åbning over for de krav, som har været rejst i fagbevægelsen igennem mange år om at få noget af anvisningen tilbage til fagbevægelsen. Vi synes dog ikke, at den på alle leder og kanter imødekommer de krav, som har været stillet i årenes løb, men vi regner dog med, at vi kan presse yderligere på, så vi lander dér, hvor vi ønsker at lande.

Vi har aldrig fra SFs side være interesserede i at dyrke parolen om, at hele anvisningsretten skulle tilbage til fagbevægelsen. Vi mener, at kombinationen offentligt anvisning og

[Ole Henriksen]

retten fra fagbevægelsens side til også at anvise arbejdskraft måtte vi tilbage til. Det er den ordning, som vi kendte, før man fratog fagbevægelsen retten til denne anvisning. Det var en fejltagelse – det tror jeg nok arbejdsministeren også må indrømme nu – da man i sin tid lovgav på den måde, man gjorde, og fratog fagbevægelsen anvisningsretten.

Nu skal man vel ikke overdimensionere problemet med anvisningen, slet ikke specielt i denne arbejdsløhedssituation, men sagen er vel, at kun 10 pct. af dem, som får nyt arbejde, får det igennem anvisningskontoret. Det er de 10 pct., det handler om her, mens de 90 pct. skaffer sig arbejde på andre måder. Det er nok den største gruppe, som klarer sig selv her. Men de 10 pct. er altså dem, vi snakker om, og det er da tilfredsstillende, at vi igen skal prøve kræfter med dem fra a-kassens side.

Der er nogle problemer i det, jeg kalder for en lille åbning, med hensyn til den form for anvisning, som de får ret til, og det er det første spørgsmål, jeg må stille til ministeren her, og som vi måske også skal kigge yderligere på i udvalget. Det er formuleringen i § 20, som jo også kommer til at gælde i § 24, når det er a-kassen, som skal benytte sig af den, nemlig, at man kan anvise folk til varigt arbejde, altså dér, hvor der foreligger et tilbud om et varigt arbejde, og til et arbejde med særlige kvalifikationer osv. Betyder det, at man ikke må anvise en person fra en a-kasse til noget ikke særlig kompliceret arbejde eller ikke må anvise på almindelig vis en borger eller et a-kassemedlem ud til en maskinfabrik f. eks. for bare et halvt års arbejde, for det er jo hverken varigt eller særlig specielt? Hvis det er begrænsningerne, synes jeg nok, det snævrer noget ind.

I den forbindelse kunne jeg godt lide at få oplyst, hvordan man definerer »varig stilling«, for det lyder jo da meget rart, at der findes varige stillinger i denne tid. Hvad er definitionen af en varig stilling, og hvad er egentlig definitionen af særlige kvalifikationer?

Der er også indbygget en lempelse af vægtingsbestemmelserne i § 20, og jeg håber, at man igennem de administrative erfaringer, som man vil få med hensyn til denne paragraf, vil kunne skabe en præcedens, som gør det muligt at operere med det på fornuftig

måde inden for a-kasseområdet og inden for arbejdsformidlingen.

Jeg skal bare til sidst sige, at vi i udvalget vil arbejde videre med en række af de problemer, forslaget indeholder, og jeg skal tilsige det en velvillig behandling.

Jørgen Jensen (DKP):

Kommunisterne kan også tilsige velvillig behandling, men den kommer nok til at bestå i nogle ændringsforslag, for jeg er ikke så begejstret for forslaget. Vi har mere end 200.000 arbejdsløse. Vi lever også i et samfund, hvor ingen kan skjule, uanset om man er tilhænger af samfundet eller som vi modstandere af det, at det betyder, at det er arbejdsgiverne, kapitalhaverne, der har den afgørende bestemmelsesret med hensyn til, hvornår der skal antages arbejdskraft, hvor mange der skal antages, og hvem der skal antages.

Derfor er det vores opfattelse, at det, der skal ske i lovgivningen, er så langt som overhovedet muligt at beskytte lønmodtagerne, at stille dem stærkest muligt, i den situation de befinder sig i. Det er ikke ønskværdigt at være arbejdsløs, og det er ikke en situation, som man selv har ønsket. Den er man kommet i, fordi samfundet ikke har kunnet give én arbejde. Det må man også tage hensyn til.

Forslaget løser ikke de problemer, der har været i formidlingsfasen. Den sortering, som finder sted, er vel i og for sig det, som har haft de mest negative følger for de arbejdsløse, en sortering, der går ud på, at arbejdsgiveren udtager den efter hans mening mest givende arbejdskraft og lader de andre ligge.

Det betyder, at det er de unge og de ældre, der bliver sorteret fra, og i et vist omfang også kvinderne, fordi de måske efter arbejdsgiverens skøn til visse arbejder ikke er så givende som den arbejdskraft, der har fået en uddannelse, og som er i den rigtige alder, og hvortil der ikke stilles de samme sociale krav som til den kvindelige arbejdskraft.

Der finder altså en hårdhændet sortering sted. Ikke mindst i de sidste dage har vi jo også hørt noget om den sortering, som sker af aktive arbejdere, dem, som prøver på at leve op til arbejdsmiljølovens krav, dem, som prøver på at leve op til de krav, som deres fagforening overenskomstsmæssigt stiller til dem.

[Jørgen Jensen]

Det er klart, det er denne sortering, der har været gængs, og det er den, der er den egentlige årsag til de langvarigt ledige. Derfor kunne man spørge sig selv: ja men hvad skal vi så gøre i formidlingsfasen for at ændre dette? Der er det vor opfattelse, at anvisning og den faglige kamp ikke kan adskilles fra hinanden. Der er ikke tale om, at man kan være neutral i anvisningsfasen. Neutralitet eksisterer ikke, der er tale om et magtspørgsmål her. Derfor er det nødvendigt at binde det sammen, og derfor kan det heller ikke løse problemerne, at nogle arbejdsløshedskasser får ret til at anvise.

Anvisning af arbejdskraft bør hænge sammen med kontrol af arbejdsløshedskassen, og findes der arbejdsløshedskasser, der ikke magter, ikke vil påtage sig den opgave at anvise arbejdskraft, bør fagbevægelsen ikke beholde arbejdsløshedskassen, for så er arbejdsløshedskassen alene blevet det, som nogle angriber fagbevægelsen for, nemlig en mulighed for at tvinge folk ind i fagbevægelsen, en mulighed for at få en økonomisk gevinst.

Fagbevægelsen må have en ret og en pligt til også i den faglige kamp at have anvisningen. Det er nødvendigt, fordi det må være sådan, at man også fra anvisningsfasens side kan sige til arbejdsgiverne: det er den arbejdskraft, du skal tage. Det har jo været bragt frem i diskussionen, om det skulle være den, der har gået ledig længst, der først skulle have ret til arbejde, og det er klart, at man kunne opstille et sådant kriterium, men i hvert fald må det sikres, at den hidtidige sortering ikke yderligere tager fart.

Det kan lyde pænt med de to formuleringer: anvisning og henvisning, men det kan også føre til en legalisering af den sortering, som arbejdsgiverne foretager nu. For når det er så få, der bliver antaget fra arbejdsformidlingen, er det jo, fordi arbejdsgiverne benytter annoncering og andre former for at få arbejdskraft. Det kan også betyde, at arbejdsgiverne ønsker så mange til henvisning, at de lettere kan sortere, hvilken arbejder de vil have. Kort sagt, at de kan vælge og vrage. Vi er altså meget betænkelige ved hele den side af sagen.

Så er der en anden ting, jeg vil rejse, og det er spørgsmålet om § 65. Det lyder meget godt, at kassen, når nogen har gået ledig i 6 måneder, bør tage op til bedømmelse, hvad

der egentlig er årsagen til, at den pågældende ikke kan finde arbejde. Der er så mange faktorer, der spiller ind, og jeg har altså nævnt dette, at det kunne være arbejdsgiveren, der ikke vil have vedkommende. Men ligger der en skærpelse i dette, når det i bemærkningerne siges, at det for at sikre, at de tilbud, der stilles til rådighed for de ledige, får virkning, er nødvendigt, at de ledige i videst muligt omfang gør brug af disse muligheder? Det kan jeg være enig i. Men når det så siges, at det at være arbejdssøgende og være til rådighed for arbejdsmarkedet også hænger sammen med, at man tager disse kurser, er det nødvendigt at stille spørgsmålet: hvilket indhold er der i de kurser? Der har ikke mindst i de sidste dage været megen kritik af de kurser, man har sat i gang. Det siges, at de ikke er særlig meningsfyldte, at man bare føler, man bliver opbevaret i arbejdsløshedsfasen. Der må altså sættes helt anderledes ind, og jeg erindrer om nogle af de løfter, der blev givet, dengang vi diskuterede 26 ugers reglen, og hvem der skulle falde for den. De løfter er der ikke levet op til gennem de uddannelsesstilbud, som foreligger i dag.

Bolvig (RV):

Det radikale venstre vil gerne hjælpe arbejdsministeren med at få det foreliggende lovforslag vedtaget. Vi venter os meget af den såkaldte parallelanvisning, idet vi tror, at arbejdsløshedskassernes medvirken vil gøre det muligt for mange ledige lettere at finde den rette hylde, hvor deres evner bedst kommer til udfoldelse. Jeg vil dog gerne i udvalget diskutere hr. Kaj Westergårds fremførte betænkeligheder. AF-kontorerne er overmåde overbelastede med bl. a. den følge, at man simpelt hen ikke magter de personlige kontakter, som er så vigtige. Arbejdsløshedskassernes kommende medvirken ville kunne bøde herpå.

Jeg vil blot advare ministeren imod at gøre de administrative problemer for snørklede og tidsrøvende. Selvfølgelig skal der udveksles informationer mellem AF og kasserne, nævn og direktorater, men erfaringer med mange socialdemokratiske love og cirkulærer gør en advarsel absolut nødvendig.

Jeg synes, ministeren har bestræbt sig på at menneskeliggøre formidlingssystemet.

[Bolvig]

Henvielse til samtale er en virkelig god nykæmpelse til glæde for de arbejdssøgende og for mange af de arbejdsgivere, som ofte har beklaget sig over arbejdsformidlingens assistance. På samme måde med den mulighed, der vil blive givet de ledige, der har forladt et længerevarende arbejdsforhold for selv at undersøge mulighederne for beskæftigelse uden vægningstrussel.

Det radikale venstre finder det udmærket, at primærkommunerne bliver direkte repræsenteret i arbejdsmarkedsnævnene, og kan godkende, at der sker en begrænsning af antallet af amtslige repræsentanter.

Som man kan forstå af mine bemærkninger, kan ministeren ikke klage over det radikale venstres meget beredvillige indstilling, men derfor håber jeg også, at ministeren vil være positiv, når jeg foreslår ham at forhindre den begyndende regionalisering. Da loven i sin tid blev vedtaget, levede vi i en tid, da mange troede på centraliseringens store velsignelse. Heldigvis har de fleste fået øjnene op for, at denne indstilling er aldeles forkert, ja, endog mange socialdemokrater taler om de mindre enheders fordel.

Jeg kan ikke få øje på regionaliseringens goder. Den ansvarlige ledelse vil være placeret længere væk end nu. Ansvarsområdet i afdelingskontorerne vil ikke blive det samme. Servicen vil blive forringet, og de personlige kontakter til erhvervslivet og offentlige myndigheder, som i provinsbyerne er af så stor betydning, vil blive svækket. Har jeg ret, når jeg hævder, at tilsynet med kasserne, godkendelse af lærekontrakter, bevillinger af beløb til beskæftigelsesforanstaltninger og samarbejde med kommunerne om anvendelse af de særlige beløb til ungdomsarbejdsløshedsbekæmpelse fremover vil blive administreret, i det mindste delvis, af de nye, kostbare superregionscentre?

Vi har mange steder set de såkaldte fordele ved regionaliseringen, f. eks. inden for fabriksinspektion og toldvæsen. Igen vil man styrke de store byer på de mindres bekostning. Hvorfor skal de store samfund med vold og magt gøres større? Det er økonomisk og politisk vigtigt med en lokal administration. Det har man indset i Sverige, hvor man nu forlader en central arbejdsformidling til fordel for en decentral. Det ville være langt klogere, hvis vi i stedet gik den modsatte vej og

opdelte landet i flere arbejdsformidlingsområder end nu.

Jeg har ved flere debatter her i tinget slået til lyd for, at arbejdsformidlingen er underforsynet med medarbejdere. Så det er let at svare hr. Melchior: der er ikke nok personale. AF blev oprettet i højkonjunkturtid og har slet ikke kræfter til at påtage sig de opgaver, tiden stiller. Det er essentielt, at medarbejderne kan give de arbejdssøgende en personlig service, stive dem af og sikre den rette mand eller kvinde det rette job. Det er af stor betydning, at der skabes personlige kontakter mellem den enkelte AF-medarbejder, den enkelte arbejdssøgende og den enkelte arbejdsgiver, hvorfor jeg håber, at ministeren vil kæmpe for en udbygning af arbejdsformidlingen.

AF kan ikke skaffe ret mange flere job, men de burde kunne give en bedre formidling til gavn for den enkelte og samfundet. Afskaf dog det overflødige kontrolarbejde! Er det nødvendigt med en kontrolstempling hver 14. dag? Hvis en arbejdsledig vil udnytte systemet, hindrer et hver anden uges besøg i formidlingen det ikke. Han kan stadig bygge huse, foretage reparationer eller tage et næste 12 dages ferieophold på Mallorca, hvis han ønsker det. Afskaf alt det unødvendige kontrolarbejde. Lad AFs medarbejdere, der på grund af den midlertidige § 107 har levet i uvished i 7 år, beskæftige sig med det væsentlige: den menneskelige kontaktsøgende arbejdsformidling.

Honoré (KrF):

Kristeligt folkeparti melder sig i rækken af partier, der er positive over for dette forslags grundtanker. Vi har altid været tilhængere af arbejdsformidlingen, også af, at den fik noget mere personale, så den bedre kunne klare sine store arbejdsopgaver. Men vi er også tilhængere af, at arbejdsløshedskasserne deltager på en eller anden måde i arbejdsanvisningen. Her må jeg dog tilføje, at dette sikkert kan ske på forskellig måde, og at der bliver noget hovedbrud med, hvordan man nøjere skal regulere forholdet mellem arbejdsløshedskassernes formidling og arbejdsformidlingen. Jeg vil også gerne ligesom hr. Bolvig have uddybet hr. Kaj Westergårds betænkeligheder ved den foreslåede nyordning.

[Honoré]

Henvi sning til samtale forekommer mig at være en virkelig god ordning, fordi den giver større valgfrihed for både den arbejdssøgende og arbejdsgivere, og det må være noget, der kan bidrage til en større trivsel.

At give visse ledige lejlighed til selv i den første måned at finde beskæftigelse, må da også være positivt, fordi det kan aktivisere de pågældende.

Endelig er vi venligt stemt over for tanken om, at arbejdsløshedskasserne skal hjælpe de langtidsledige. Jeg må dog selvfølgelig tilføje, at vores endelige stilling til lovforslagets enkelte dele afhænger af udvalgsarbejdet.

Meget positiv er hele tendensen til at gøre fagforeningerne mere interesserede i at bekæmpe arbejdsløsheden. Spørgsmålet er så, om vi gennem yderligere lovgivning gør fagforeningerne endnu mere økonomisk interesserede i at bekæmpe arbejdsløsheden og gør dem mere motiverede til at gå ind på den dermed forbundne indkomstpølitik.

Ib Christensen (DR):

Med den økonomiske politik, som regeringen og de partier, den foretrækker at samarbejde med, fører, og som foreløbig har et tungt medansvar for 210.000 arbejdsløse og udsigt til permanent arbejdsløshed de kommende år, er det mindste, man kan gøre, dog at se på, hvordan man kan forbedre vilkårene for dem, der bærer arbejdsløshedens byrde.

Retsforbundet går derfor ind for, at arbejdsløshedskasserne får en parallel formidlingsret eller anvisningsret, men vi vil ikke tilbage til det system, som var før 1969, og vil som andre tilslutte os, at de betænkeligheder, arbejdsdirektøren har udtalt, nærmere undersøges i udvalget. Vi lægger i den forbindelse vægt på, som det også fremgår af regeringens forslag, at den endelige kontrol forbliver hos arbejdsformidlingen. Men vi tror, at det afstedkommer den bedst mulige ressourceudnyttelse at give arbejdsløshedskasserne denne begrænsede anvisningsret, og lægger megen vægt på, at det tætte samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen, som der lægges op til, yderligere bliver udbygget. Gennem love og cirkulærer regulerer man i forvejen meget stærkt arbejdsløshedskassernes virksomhed, staten betaler den altovervældende del af

arbejdsløshedskassernes udgifter, og på længere sigt er det måske et spørgsmål, om en sammenslutning af arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen vil være den bedste udvej, men det vil være at gå for vidt i forhold til dette forslag.

Om enkelthederne skal jeg sige, at vi anser det for et fremskridt, at man indfører en ret til henvi sning til samtale uden vægringskonsekvenser. Vi anser det for et fremskridt både for de arbejdssøgende og for arbejdsgiverne, at man, om jeg så må sige, kan få flere ansøgere at vælge imellem. En af de grunde, der har afholdt mange arbejdsgivere fra at benytte arbejdsformidlingssystemet, er den noget stive facon, man hidtil har kørt på. Vi mener, kendskabet til de evnemæssige og andre personlige forudsætninger ofte er større hos arbejdsløshedskasserne, og at der i større udstrækning kan tages hensyn til disse forhold, når der bliver flere at vælge imellem for arbejdsgiverne, ved at arbejdsløshedskasserne får denne formidlings- eller anvisningsret.

Vi anser det også for et fremskridt, at ledigblevne efter langvarigt ansættelsesforhold får en særlig frist til at søge tilsvarende beskæftigelse, lige så vel som arbejdsløsheds-kassernes særlige forpligtelser over for de langvarigt ledige meget stærkt bliver betonet i forslaget.

Det er også på tide, at man gennemfører overgang til EDB-systemer, således som det fremgår af bemærkningerne til ministerens forslag. Det kan forbedre effektiviteten, det kan medføre, at man kan ofre flere ressourcer på rådgivning og formidling fremfor på gold kontrol, og endelig kan det ikke mindst forbedre de statistiske muligheder for at kortlægge arbejdsløshedens særlige struktur: hvem det er, der er arbejdsløse, hvor længe osv.

Fra arbejdsformidlingssystemet er der jo udtrykt bekymringer med hensyn til de foreslåede lovændringer, og som nævnt tidligere må man overveje disse bekymringer. Det er klart, at der er en fare for, at den tendens til, at det er restgruppen, som arbejdsformidlingssystemet må tage sig af, kan udvides noget på visse punkter, men på den anden side modvirkes denne tendens af den smidiggørelse og effektivisering af systemet, som forslaget også indeholder.

Der er anført megen uretfærdig, uberettiget kritik mod arbejdsformidlingssystemet,

[Ib Christensen]

og den kritik står vi ikke bag. Vi mener, at dette lovforslag alt taget i betragtning ved det tættere samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne og ved den ressourcudvidelse, som er helt nødvendig med så mange arbejdsløse, alt i alt betyder et fremskridt, og endelig betyder det jo også en lovliggørelse af en praksis, der alligevel ikke kan undgås, og som faktisk finder sted.

Ud fra de betragtninger vil vi se meget velvilligt på ministerens forslag med de enkelte mindre forbehold, jeg har taget.

Kurt Hansen (VS):

Dette lovforslag er et af de mest ugennemsgtige forslag, der længe har været behandlet her i folketings salen. Der kunne stilles sribervis af spørgsmål til opklaring af de konsekvenser, som ændringerne vil få, men det skal jeg undlade, da vi kun har 5 minutters taletid her ved førstebehandlingen. Men jeg skal love arbejdsministeren, at det bliver taget op i arbejdsmarkedsudvalget, og han skal ikke komme til at kede sig dér.

Hvad angår parallelanvisningen, har vi fra VS' side hele tiden sagt, at det bør være sådan, at fagforeningerne får anvisning og kontrol, således at man kan bruge anvisningen i den faglige kamp, ligesom vi har sagt, at det for at undgå, at der ophober sig kæmpemæssige ledighedskøer blandt langtidsledige, bør være sådan, at princippet: først ledig, først i arbejde, bliver institueret som en fast del af anvisningspraksisen.

Arbejdsministeren har over for offentligheden lanceret forslaget på den måde, at der bliver en parallelitet imellem arbejdsformidlingskontorerne og a-kasserne. Jeg mener ikke, at der er tale om noget parallelt, i hvert fald ikke hvis man læser direkte ud fra bemærkningerne til forslaget, for så er der tale om, at der skal ske en kommunikation fra a-kasserne til arbejdsformidlingskontorerne, men der står ikke noget om det omvendte, og det vil sige, at der altså ikke er tale om ligestilling eller parallelitet på dette område. Det er noget, jeg vil tage op og bore i i udvalget. Men det er i hvert fald ikke sådan, som arbejdsministeren har fremstillet det udadtil. Som jeg kan læse bemærkningerne til dette punkt, vil man faktisk gøre a-kasserne, fagforeningspersonalet, til en del af den offentli-

ge arbejdsanvisning, og det mener jeg naturligvis er en helt uacceptabel form.

Hvad angår forslaget om henvisning til samtale, kan man sige, det lyder besnærende. Vi vil undersøge nærmere, hvad der præcis ligger i det, men jeg skal da ikke undlade at nævne her ved førstebehandlingen, at det lidt ligner en håndfæstning, hvorefter arbejdsgiverne frit kan vælge og vrage mellem den arbejdskraft, de ønsker at ansætte.

Hvad angår forslaget om, at arbejdere, der forud for ledighedsperioden har haft arbejde i længere tid, den første måned selv får mulighed for at se, om de kan skaffe sig noget andet arbejde, uden at der er vægringstrusler med, er det noget, vi også vil kigge nærmere på. Det er ikke ud fra forslagets bemærkninger til at se helt, hvilke konsekvenser det måtte få.

Spørgsmålet om de langtidsarbejdsløse er jo noget, som VS har gjort en del ud af i løbet af det sidste år ikke mindst. Det foreslås, at der bliver etableret kurser for de langtidsledige, således at de nemmere skulle kunne sluses ind på arbejdsmarkedet igen. Jeg mener imidlertid, at de efter dette forslag, som jeg kan læse det, bliver stillet over for nogle helt uacceptable betingelser, nogle betingelser, der siger, at de kan smides ud af a-kasserne og fagforeningerne, hvis de ikke straks accepterer det først givne tilbud om uddannelse, jobtræning m. v. Det er naturligvis nogle helt uacceptable forudsætninger, der stilles op her.

Der bliver relateret til § 43 i arbejdsløshedsloven. Som jeg kan læse § 43, har den noget at gøre med, at hvis man dyrker lidt smålandbrug, gartneri eller noget i den retning derhjemme, kan man ikke stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Lynhurtigt får man de langtidsarbejdsløse ind under den paragraf, og der er altså lagt op til, at de i stort omfang kan smides ud af a-kasserne slet og ret.

Perspektivet bliver endnu mere uhyggeligt, når man kan læse i Information fra i dag, at i Avdebo og Odense, hvor der er blevet sat nogle af de såkaldte introduktionskurser for langtidsledige i gang, var et kursushold på 16 deltagere allerede efter en uge reduceret til 3-4 stykker. Folk opgav simpelt hen. De sagde: disse kurser er alt for teoretiske, vi får stakkevis af papirer, som vi skal gennemgå og læse, og vi kan ikke se, det her gavner os

[Kurt Hansen]

en gnist i henseende til at komme ind på arbejdsmarkedet. Der har man altså kun 25 pct. af kursusdeltagerne tilbage. Det mener jeg giver uhyggelige perspektiver, hvis det er sådan, at de på den baggrund kan hives ud af a-kasserne.

Må jeg til sidst stille et enkelt spørgsmål til fru Inge Fischer Møller. Hun nævnte i forbindelse med en anden af lovforslagets ændringer, at der sker en lempelse over for tillidsmænd og a-kassepersonale i forbindelse med en eventuel tilbagebetaling af beløbet. Jeg mener, at man med denne lovgivning indfører en regres over for tillidsmændene og a-kassepersonalet, og det kan jeg kun tolke som stramning. Den betyder, at det ikke er nok, hvis man kun er i ond tro. Tillidsmænd, der f. eks. kender loven i alle detaljer, vil også efter denne lovgivning kunne blive dømt til at tilbagebetale noget af den for meget udbetalte arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er ikke en lempelse; det er tværtimod en stramning.

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg vil gerne takke alle ordførerne for den positive holdning, man har vist over for lovforslaget; selv hr. Kurt Hansen havde sin vane utro vanskeligt ved at finde egentlige kritiske ting at sige om forslaget. Jeg tror, det er meget vigtigt, at et bredt flertal i folketinget, efter de indstillinger der findes i lovforslaget, og som har været nøje bearbejdet af arbejdsmarkedets parter, i fællesskab løser den opgave at sikre, at vi har den bedst tænkelige bistand både til vore arbejdssøgende og til vore virksomheder, når de skal bruge arbejdskraft.

Vi har prøvet at anvende forskellige metoder til at øge ressourcerne for den samlede formidlingsindsats, at menneskeliggøre, at effektivisere og at nuancere det, der sker i formidlingsarbejdet.

Adskillige af ordførerne har brugt det udtryk, at ved dette forslag blev anvisningsretten givet tilbage til fagbevægelsen. Jeg vil gerne med det samme rette den misforståelse ikke hos ordførerne, men hos offentligheden, om, at der her skulle være tale om at føre situationen tilbage til før lovændringen i 1969. Anvisning og kontrol gives ikke tilbage til fagbevægelsen. Det, der sker, er, at de faglige organisationer gennem deres arbejdslø-

hedskasser får mulighed for, hvis de selv ønsker det, hvis de er parat til at overholde spillereglerne for en sådan indsats, at bistå i den samlede indsats med formidling.

Når vi taler om parallelanvisning, er det altså måske et lidt misvisende udtryk, for det, det drejer sig om, er, at arbejdsløshedskasserne får mulighed for at gå ind i den samlede offentlige indsats for at bringe folk i arbejde igen. Det, der blot sker, er, at det skal ske efter retningslinjer, der er parallelle med dem, der gælder for formidlingsarbejdet på vore arbejdsformidlingskontorer.

Nogle ordførere har været inde på, at det, der var fejlen ved ændringen i 1969, var, at man fjernede anvisningen og kontrollen fra de faglige organisationer og gav dem til den offentlige arbejdsformidling, fordi man herved blev berøvet et våben i den faglige kamp. Jeg tror, hr. Jørgen Jensen sagde, at det var umuligt at forestille sig en neutral arbejdsformidling.

Til disse synspunkter vil jeg blot sige, at det er en historieforfalskning, der her kommer ind i argumentationen. Også før 1969 var de faglige organisationer forpligtet til at udvise neutralitet i formidlingen, og de faglige organisationer har naturligvis aldrig hævdet, at man overtrådte de grundlæggende regler, der gjaldt for formidlingsarbejdet. Jeg har ikke indtryk af, at dansk fagbevægelse har haft tradition for at begå ulovligheder, eller at de faglige organisationer, der har krævet formidlingsretten tilbage til fagbevægelsen, har ønsket det med henblik på at kunne begå ulovligheder. Tværtimod må det være en interesse for alle, at anvisningen bliver et spørgsmål om at støtte de arbejdssøgende og virksomhederne og ikke et element i den faglige kamp. Den faglige kamp må udkæmpes med de våben og de midler, som er gældende for vort almindelige fagretlige system. Det kan ikke være rigtigt at blande disse ting sammen.

Jeg er enig med fru Inge Fischer Møller, når hun siger, at vi ved tilrettelæggelsen af reglerne for samarbejde mellem arbejdsformidlingen og de arbejdsløshedskasser, der ønsker at tage del i formidlingen, skal undgå, at den ledige bliver katebald mellem disse to instanser. Det skulle tværtimod være et forsøg på at hjælpe de ledige og selvfølgelig ikke skade de ledige i denne relation.

[Arbejdsministeren]

Nogle ordførere har været inde på det synspunkt, at man skulle sikre, at vi nu ikke får alt for bureaukratiske, alt for stive samarbejdsregler mellem a-kasser og den offentlige arbejdsformidling. Dette grundsynspunkt er jeg enig i. Hvis man skulle sige noget kritisk om vores hidtidige formidlingsindsats, skulle det vel være, at der måske nogle steder i systemet har bundfældet sig en meget regelorienteret, en meget bureaukratisk indstilling, som vi i Folketinget må have en klar interesse i at fjerne til fordel for selvstændigt initiativ, et aktivt arbejde for at støtte vore arbejdssøgende og vore virksomheder.

Jeg er i øvrigt enig i det, som hr. Ib Christensen sagde om den megen uberettigede kritik, som er fremført mod AF-systemet. Man må erkende, at AF-systemet har haft ganske begrænsede ressourcer, både personalemæssigt og på anden måde, til at klare deres arbejde, og på de ugunstige vilkår, de har haft, synes jeg de har udført og udfører et ganske glimrende arbejde.

Fru Inge Fischer Møller spurgte, om henvisning til samtale, den nye form, der foreslås ved siden af den traditionelle anvendelsesform, skulle forstås som en vælge-vrage regel for arbejdsgiverne. Nej, det er ikke det, der er tanken med reglen. Det, der er tanken med reglen, er, at lønmodtagerne får en rimelig valgmulighed, og at arbejdsgiverne får en rimelig valgmulighed, når det drejer sig om mere varigt og mere kvalificeret arbejde. Jeg tror, at en sådan mere smidig form også vil medvirke til, at en større del af formidlingen af arbejde her i landet, besættelse af nye stillinger, vil komme til at ske gennem vores arbejdsformidlingssystem i stedet for at ske uden om dette system, og det mener jeg alt andet lige at vi har en interesse i.

Så vil jeg gerne sige til hr. Nauerby, at der ikke er tænkt på nogen på forhånd fastlagt begrænsning i antallet af kasser, der kan komme i betragtning i forbindelse med formidlingsindsatsen. Vi vil blot ikke pålægge de kasser, der ikke selv ønsker at deltage i formidlingsarbejdet, en sådan pligt. Vi vil samtidig med denne ansøgningsprocedure og muligheden for at tilbagekalde en tilladelse sikre, at de spilleregler, der naturnødvendigt må gælde i forbindelse med en neutral arbejdsformidling, også bliver respekteret i alle led i vores system. Det er altså ikke tanken, at vi nu skal have en indviklet og komplice-

ret behovsvurdering i de offentlige organer, men alene, at vi sikrer, at disse spilleregler bliver overholdt, og at vi ikke pålægger organisationer, som ikke ønsker det eller ikke har forudsætninger for det, nye forpligtelser i forbindelse med formidling af arbejdet.

Hr. Nauerby var inde på spørgsmålet om, hvorfor der ikke var vægtringsmæssige konsekvenser i forbindelse med henvisning til samtale. Jeg tror, det ligger i, at hr. Nauerby har misforstået forslaget, for forslaget går jo netop ud på at give en større frihed både til arbejdsgivere og til den arbejdssøgende i forbindelse med besættelsen af et konkret job, men heri ligger naturligvis ikke, at den arbejdssøgende ikke kan anvises et arbejde på fuldstændig normale vilkår. Forudsætningen for at kunne oppebære dagpenge er selvfølgelig, som hr. Nauerby var inde på, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Må jeg i øvrigt gøre den bemærkning, at henvisning til samtale for os at se vil være undtagelsen og ikke reglen i vores system, at det er en smidiggørelse, som både virksomheder og arbejdssøgende kan have en interesse i.

Hr. Nauerby spurgte, om vi i regeringen betragtede langtidsarbejdsløsheden som et permanent problem. Nej, det gør regeringen ikke, men regeringen erkender, at det er blevet et stort problem, og at der derfor må udfoldes alle tænkelige bestræbelser for at bringe de langtidsarbejdsløse tilbage i beskæftigelse igen, og dette lovforslag indeholder nogle forpligtelser for arbejdsløshedskasserne i samarbejde med deres medlemmer og med arbejdsformidlingen til at sikre, at de muligheder, der er, bliver udnyttet for at bringe de langtidsarbejdsløse tilbage i arbejde.

Jeg vil takke for det positive indlæg, hr. Holm havde. Hr. Holm var inde på det synspunkt, om ikke dette, at man nu inddrog arbejdsløshedskasserne og dermed de faglige organisationer i formidlingsarbejdet, ville føre til en uønskelig deling af de arbejdsløse, sådan at de lette tilfælde – sådan forstod jeg hr. Holm – ville blive klaret af de faglige organisationer, hvorimod de tunge tilfælde ville blive alene arbejdsformidlingens problem. Jeg har den stik modsatte opfattelse. Jeg tror, at når man inddrager organisationer, som i forvejen er aktive i arbejdslivet, giver man de langtidsledige bedre muligheder, end de hidtil har haft.

[Arbejdsministeren]

Jeg vil gerne til hr. Holm sige, at jeg også mener, åbenhed med hensyn til arbejdsformidlingen er en positiv ting, men jeg er ikke tilhænger af et system, der går ud på, at alle arbejdsgivere, der ønsker det, skal have tilsendt lister og fortegnelser over samtlige ledige. Derimod må åbenheden tilvejebringes, som det sker i Sverige, ved et større kendskab for de arbejdssøgende til de tilbud, der findes på arbejdsmarkedet.

Jeg vil gerne til hr. Palle Simonsen, som jeg også takker for et meget positivt indlæg, sige, at det selvfølgelig er en forudsætning for regeringen, at den arbejdsformidling, der skal foregå, uanset hvor i systemet det sker, foregår neutralt, og at den altså ikke, som jeg sagde det før, bliver et element i den faglige kamp. Jeg mener, der skal bruges andre og legale metoder i den faglige kamp.

Jeg vil gerne bekræfte hr. Palle Simonsens beskrivelse af bestemmelsens formål vedrørende a-kassernes særlige ansvar for de langtidsløse, og præcisere, at det ikke er en regel vendt mod de langtidsløse, men tværtimod en regel, der skulle give de langtidsløse nogle nye muligheder. Det eneste, der påhviler den arbejdssøgende, er, at vedkommende selvfølgelig positivt skal medvirke til at få gennemført disse foranstaltninger. Ikke sådan, at der udløses vægringsmæssige konsekvenser, hvis en arbejdsløs siger nej til en bestemt foranstaltning, men ved, at vedkommende i det hele har en positiv holdning over for forsøg på at blive ført tilbage til arbejdslivet.

Jeg vil gerne takke hr. Melchior for hans indlæg; det bekræfter jo det gode samarbejde, vi har haft med centrum-demokraterne med hensyn til den arbejdsmarkedspolitiske lovgivning. Hr. Melchior stillede to konkrete spørgsmål. Jeg kan ikke helt tillægge hr. Melchior paterniteten alene til tanken om at inddrage de faglige organisationer mere aktivt; jeg tror, der er mange, der skal deles om æren i den forbindelse. I anledning af de to konkrete spørgsmål vil jeg gerne sige til hr. Melchior, at vi for det første ikke har løst arbejdsformidlingens personalebehov, men har styrket deres personale ved, at vi på normal måde gennem de bevilgende myndigheder har fremmet det antal stillinger, som aftales i september måned mellem en række partier. Det er skredet planmæssigt frem, og

jeg håber, dette vil blive en hånds-rækning til arbejdsformidlingen.

Jeg vil også om statistikopgaven sige, at hr. Melchior vil notere, at vores statistik er blevet forbedret. Vi har fået bedre oplysninger også gennem særlige undersøgelser, og vi vil selvfølgelig bestræbe os på stadig væk på manuelt grundlag at forbedre statistikken. Men den egentlige reform af vores arbejdsmarkedstatistik kommer jo først, når vi får EDB-behandling i forbindelse med vores statistik. Det arbejde er fremskyndet så meget som overhovedet muligt; arbejdsministeren er mere end nogen anden interesseret i at have en fornuftig statistik på arbejdsmarkedet.

Jeg vil gerne til hr. Ole Henriksen sige tak for de positive synspunkter, han fremførte om lovforslaget; det er klart, at jeg under udvalgsarbejdet er parat til at se på de synspunkter, hr. Ole Henriksen har fremført. Det er som før nævnt min forventning, at antallet af formidlinger, der vil ske gennem det samlede offentlige system, vil blive forøget af de nævnte grunde.

Jeg har svaret hr. Jørgen Jensen på en række af de betragtninger, han kom med.

Hr. Bolvig vil jeg i lighed med, hvad jeg har sagt til andre, sige tak for et meget positivt indlæg og også, at jeg gerne vil diskutere spørgsmålet om regionalisering i udvalget. Det er blot ikke en udvikling, der er særlig nem at bremse på nuværende tidspunkt, da der i høj grad er tale om en forudgående planlægning på området.

Til de ordførere, der har været inde på arbejdsdirektørens bemærkninger om dette lovforslag, vil jeg sige, at arbejdsdirektøren selv sagt er enig med regeringen om det rimelige i fremsættelsen af dette lovforslag og også i dets enkelte bestemmelser. Arbejdsdirektøren har over for mig bekræftet, at han alene har udtalt sig om den situation, der ville foreligge, hvis nogen skulle foreslå, at man førte arbejdsformidlingssystemet tilbage til tilstanden før 1969, og det har selv sagt ikke været regeringens hensigt. Derfor kan jeg kun bekræfte, at arbejdsdirektøren selvfølgelig er enig i de synspunkter, der er nedfældet i dette lovforslag.

Jeg tror, jeg gennem disse bemærkninger har svaret på de spørgsmål, der er stillet fra ordførernes side, og jeg skal slutte med endnu en gang at sige tak for de mange positive

[Arbejdsministeren]

indlæg, der har været om forslaget, og håbe, at det igennem udvalgsarbejdet dels må være muligt at afklare udestående spørgsmål, dels skabe den brede tilslutning til disse forbedringer, som de mange gode indlæg her giver løfte om.

Inge Fischer Møller (S):

Det er to korte bemærkninger, den første til hr. Holm. Jeg forstod det sådan, at hr. Holm foreslog, at alle ledige skulle noteres på en liste, der så skulle sendes ud til de arbejdsgivere, der manglede arbejdskraft. Jeg forstod også, at hr. Holm mente, det skulle gøres under en eller anden form for betryggende garanti, og måske har hr. Holm tænkt på den svenske ordning, som arbejdsministeren nævnte. Jeg vil imidlertid allerede nu sige, at medmindre det er den, der er tale om, vil socialdemokratiet på enhver måde modarbejde listesystemer. Inden for fagbevægelsen kender vi allerede til, hvordan sortlistesystemer og den slags fungerer, og det vil kun være til skade for sagen. Dermed ved hr. Holm allerede nu, at han ikke kan forvente støtte fra os til sit forslag.

Så vil jeg sige til hr. Kurt Hansen, at det er muligt, jeg har misforstået noget vedrørende § 86. Jeg har ikke sagt, at der var en lempelse, men det er det, jeg har ment, så hvis der har været en eller anden form for tankeoverføring, er det kun udmærket. Det har været vores opfattelse, at der lå en lempelse i det, og ligger der ikke en lempelse, må vi se nærmere på det under udvalgsarbejdet.

Holm (V):

Jeg må beklage, at den socialdemokratiske ordfører så kategorisk afviser en tanke, der er kastet ud i debatten. Forslaget har sin baggrund i et ønske om gennem åbenhed at forebygge mytedannelse samtidig med en forventning om at opnå en smidigere arbejdsformidling ved, at arbejdsformidlingskontorerne får mulighed for at tilstille arbejdsgiverne navnene på de personer, der er tilmeldt arbejdsformidlingen på det pågældende fagområde. Ved en sådan formidling må arbejdsgiverne selvfølgelig tilpligtes ikke at videregive de modtagne oplysninger; det kan ikke være meningen, at folk skal hænges op sortlistet på markedspladsen.

Ud fra arbejdsformidlingsoplysninger vil den enkelte arbejdsgiver kunne fremsende tilbud om beskæftigelse til den enkelte arbejdssøgende. Det var, hvad der lå i mine bemærkninger.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er, som jeg sagde før, min opfattelse, at vi kan få klargjort nogle punkter og få udestående spørgsmål ryddet af vejen under udvalgsarbejdet, men arbejdsministerens bemærkninger gør det nødvendigt at sætte en lille smule på plads nu. For det første: hvad er ulovligheder? Her behandler vi et lovforslag, og hvorvidt der begås ulovligheder i tiden fremover afhænger vel af, hvad det er for en lov, der kommer ud af denne forhandling.

Jeg har ikke udtalt ønske om at vende tilbage til tilstanden fra før 1969. Det er rigtigt, man har sagt, at før 1969 havde fagforeningerne anvisning og kontrol, men i mit indlæg her sagde jeg, at kontrol og anvisning ikke kan adskilles, og at vi heller ikke kan adskille anvisningen fra den faglige kamp. Det er et meget snævert syn, arbejdsministeren har på, hvad der er faglig kamp. Det var ikke ulovligt før 1969, når vi ved anvisning af arbejdskraft tog hensyn til, om overenskomstforholdene var i orden. Det var heller ikke ulovligt, når vi så på, om sikkerhedsbestemmelserne var i orden, og det var ikke ulovligt, når vi stoppede den sortering, som finder sted i arbejdsformidlingens regie. Det, vi gjorde dengang, var ikke ulovligt, men det var også en del af den faglige kamp, og det er nødvendigt, at man erkender, det også er nødvendigt i tiden fremover.

Så med hensyn til neutralitet. Er arbejdsgiverne neutrale i dag? Tager de hensyn til menneskelige følelser, når de skal tage arbejdskraft ind? Nej, de tager alene hensyn til det, der er mest givende efter deres vurdering. Neutraliteten eksisterer, jeg havde nær sagt kun i arbejdsministerens fantasi, og dér tror jeg ikke engang den er. Det skal slås fast her, at det er ikke en neutral ting, der sker, når man anviser arbejdskraft, eller når man bliver antaget på en arbejdsplads, det er noget, der ligger kold overvejelse bag ved, og derfor skal fagbevægelsen også have mulighed for at præge det med det syn, som er arbejderens.

[Bolvig]

Bolvig (RV):

Ministeren mener ikke, det vil være let at bremse regionalisering. Jo, det vil ikke være særlig vanskeligt. Der er f. eks. 23 stillinger, der er konstituerede; man kan bare ophæve denne konstituering. Det, der er vigtigst, er, at ministeren har viljen til at bremse regionaliseringen. Jeg er selvfølgelig glad for, at ministeren lovede at se på det. Jeg håber, han vil se velvilligt på det, for ellers tvinger han det radikale venstre til at stille forslag derom.

Ib Christensen (DR):

Jeg vil ikke blande mig i den diskussion, der har været mellem fru Inge Fischer Møller og hr. Holm, men jeg kan oplyse, at jeg i andet embeds medfør ved og har set, at arbejdsformidlingskontorer har udsendt lister, kataloger, om jeg så må sige, om arbejdssøgende, ikke med opgivelse af deres adresser og navne naturligvis, men med alder og kvalifikationer, hidtidigt arbejde osv. Jeg synes i og for sig, det er en rimelig service, og derfor er den åbenhed til stede i arbejdsformidlings-systemet, som hr. Holm efterlyste.

Kurt Hansen (VS):

Først til fru Inge Fischer Møller. Jeg forstod fru Inge Fischer Møllers første indlæg derhen, at socialdemokratiet tolkede det, som om der var sket en lempelse i § 86, og jeg tolkede det modsat. Jeg synes ikke, vi kan stå her og bore i juridiske spidsfindigheder. Lad os tage det op i udvalget og se, hvad den reelt indeholder.

Nu trak jeg nogle problemer frem i første omgang med hensyn til kommunikationen imellem på den ene side arbejdsløsheds-kasserne og på den anden side arbejdsformidlingen. Jeg formulerede det nærmest som et spørgsmål, men hvis ministeren ikke opfattede det som sådant, skal jeg i hvert fald gentage det som et spørgsmål. Er det sådan, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det samarbejde, der skal etableres imellem a-kasserne og arbejdsformidlingen, kommer til at bestå i en kommunikation fra a-kasserne til arbejdsformidlingen om de ledige job og om, hvilke anvisninger der er foretaget, eller er det sådan, at der også bliver givet meddelelser fra arbejdsformidlingen til a-kasserne om de samme forhold? Det vil jeg meget gerne have at vide, for man får

nærmest indtryk af, når man har fulgt med i pressen, at der er tale om en dobbelt kommunikation; ministeren har gjort meget ud af at fortælle, at der skulle være ligestilling osv. i forholdet.

Jeg vil også stille et andet spørgsmål. I forbindelse med de langtidsarbejdsløse tog jeg det forhold op, at der – som jeg kan tolke bemærkningerne, som er relativt lange og som jeg ikke skal læse op, fordi jeg ikke har tid til det – er mulighed for efter § 43, som angår mennesker, der dyrker landbrug eller gartneri på deltid, slet og ret at drive de langtidsarbejdsløse, der modsætter sig et bestemt kursus, ud af deres a-kasser og tilhørende fagforeninger. Hvis det er tilfældet, som det kan læses ud af disse bemærkninger, er der lagt op til nogle grove overgreb mod de langtidsarbejdsløse, som kan få vidtrækende konsekvenser ikke mindst i forbindelse med skruetrækkeri og udhuling af overenskomster, når det sammenholdes med de oplysninger, som står i Information i dag, om, at man var begyndt at etablere de såkaldte erhvervsintroducerende kurser for langtidsledige, men at deltagerantallet i løbet af en uge er skåret ned til 25 pct. af det oprindelige, fordi deltagerne var ved at drukne i teoretisk arbejde og papir.

Jeg vil meget gerne have, arbejdsministeren svarer her i folketings salen på disse to spørgsmål.

Arbejdsministeren (Auken):

Til hr. Bolvig kun dette: der er i årevis foregået en planlægning med henblik på en regionalisering af arbejdsformidlingen. Jeg har for nylig fået en indstilling fra landsarbejdsnævnet om i hvert fald at gennemføre chefregionaliseringen nu og derefter måske på ny overveje de øvrige problemer i forbindelse med regionaliseringen. Det eneste, der sker ved dette lovforslag, er en opfyldelse af dette ønske fra landsarbejdsnævnet, og det vil jo i første række sige arbejdsmarkedets parter, med hensyn til at få afklaret usikkerheden omkring chefspørgsmålet.

Jeg har forståelse for en række af de synspunkter, hr. Bolvig har fremført. Omvendt håber jeg, hr. Bolvig har forståelse for, at det også er vigtigt, at vores arbejdsformidlingskontorer råder over sagkundskab, ressourcer osv., som det måske vil være svært at tilveje-

[Arbejdsministeren]

bringe, hvis man fulgte hr. Bolvigs tanke ud i dens yderste konsekvens om hvert sogn sit eget arbejdsformidlingskontor. Men jeg er som sagt villig til at drøfte spørgsmålet i udvalget.

Både hr. Ib Christensen og hr. Jørgen Jensen var inde på, at det måske kunne blive aktuelt at fjerne arbejdsløsheds-kasserne fra fagbevægelsen. Jeg vil til dem begge sige, at det er regeringen absolut ikke tilhænger af. Vi har tværtimod det synspunkt, som også hr. Honoré har givet udtryk for, at de faglige organisationer har en meget positiv rolle at spille i forbindelse med bekæmpelsen af arbejdsløsheden og støtten til de arbejdssøgende.

Så vil jeg gerne til hr. Kurt Hansen sige, at der ikke er tale om, at der blot skal være en ensidig kommunikation. Der er selvfølgelig tale om en gensidig støtte og en gensidig kommunikation mellem arbejdsløsheds-kasserne og arbejdsformidlingen. Hvis man læser lovforslaget i sin helhed, vil man på mange punkter kunne se, at det er ånden i det, der er skrevet. Det afgørende er jo også det praktiske liv. Det er ikke alt, man kan studere sig til i bemærkninger og bemærkninger til paragraffer. Der er også tale om, at arbejdsformidlingen simpelt hen har en oplagt interesse i at kommunikere direkte med arbejdsløsheds-kasserne; det gør man allerede på nuværende tidspunkt.

Så vil jeg sige om § 43, som jeg forstod hr. Kurt Hansen opfattede som en gartneribestemmelse, at det ikke er meningen med § 43. § 43 er en nøglebestemmelse i hele loven; den handler om, at denne lov vedrører arbejdssøgende, vedrører mennesker, der selv søger arbejde, herunder også udfolder rimelige anstrengelser for at skaffe sig et stykke arbejde, at det ikke bare er noget, andre mennesker skal skaffe for dem, men noget, de også selv skal gøre en indsats for, og hvis ikke man er aktivt arbejdssøgende, kan man miste sin ret til nydende medlemskab af en arbejdsløsheds-kasse; det er det, der står i § 43. Vi henviser til den ikke med henblik på, at der nu skal være sanktioner knyttet til det enkelte tilbud til den arbejdssøgende, men for at de meget få mennesker, der eventuelt overhovedet ikke vil gå ind i en genoptrænings-, kursus- og uddannelsesvirksomhed, heller ikke opfylder lovens hovedprincip om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet eller,

som det hedder direkte i bestemmelsen, at de er arbejdssøgende.

Jeg synes også, hr. Kurt Hansen skal være varsom med at vurdere et helt uddannelsesprogram for de langtidsledige og kvinder på basis af en enkelt artikel i Information vedrørende et enkelt hold på en enkelt skole. Jeg har for nylig haft lejlighed til at besøge en specialarbejderskole og tale med en række kursister på flere hold for langtidsledige og for kvinder, og dér var det absolut mit indtryk, at der var kritik af den måde, kurserne hidtil har været grebet an, men at der også var en positiv holdning til det, og dér var kurserne i hvert fald intakte. Vi har netop bedt om at få alle erfaringer ude fra disse kurser, sådan at vi kan få de rigtige kursusplaner udformet. Er de for teoretiske, bør de selvfølgelig laves om, men man skal da ikke drage den konsekvens, som hr. Kurt Hansen gør, at fordi nogle kursusplaner ikke har været helt gode, skal man simpelt hen slet ikke afholde sådanne kurser.

Må jeg endelig til hr. Kurt Hansen sige, at jeg var noget overrasket over, at dette, at der var meget papir og meget teori, skulle være et argument imod de pågældende kurser fra venstresocialisternes side.

Kurt Hansen (VS):

Det er ikke venstresocialisternes folketingsgruppe el. lign. der skal deltage i disse kurser; der er tale om nogle kurser, som de langtidsarbejdsløse selv tager stilling til, og det er deres argument, jeg har fremhævet i denne forbindelse.

Jeg mener heller ikke, at man skal stoppe kursusvirksomheden, og det ved arbejdsministeren udmærket godt, for jeg har i arbejdsmarkedsudvalget såvel som i folketingssalen klart tilkendegivet, at VS meget langt hen ad vejen kunne støtte, at der blev etableret forskellige former for kursustilbud. Derfor behøver arbejdsministeren bestemt ikke forsøge at lægge mig andre ord i munden.

§ 43 har jeg læst sådan, at den bl. a. ville ramme nogle, der dyrkede noget landbrug på deltid. Det er muligt, den rammer alt muligt andet – jeg har kun haft tid til at studere den i 5 minutter – men det er heller ikke det essentielle i det. Det essentielle er, at man måske med denne paragraf i hånd kan sende temmelig mange langtidsledige ud af a-

[Kurt Hansen]

kasserne, hvis de ikke accepterer de kursus-tilbud, de får. Der står nemlig ikke en gnist i lovforslagets bemærkninger om, at det er efter første, anden eller tredje gang, de modsætter sig et tilbud, at de måske vil blive sat uden for a-kasserne. Jeg kan ikke acceptere, at man indfører en bestemmelse, der sætter folk uden for a-kasserne. På den anden side vil jeg sige, at uanset om vægringsbestemmelserne er nok så skrappe for de arbejdende, må man have noget, der ligner de samme betingelser for de kursusøgende, så arbejdsministeren kan altså heller ikke komme og sige, at vi mener, de, der bliver tilbudt disse kurser, skal stilles helt exceptionelt frit. Jeg mener, der skal være lighed mellem det, men der skal ikke være nogen ekstra strafbestemmelser og vidtgående sanktionsmuligheder over for dem, der har været langtidsarbejdsløse igennem en længere tid.

Det er altså ikke rigtigt, at man kan få den fornemmelse af at læse forslaget, at der er tale om en totalt gensidig kommunikation. Jeg har læst dette forslag igennem meget tæt, og der er tale om . . .

Formanden:

En kort bemærkning er højst 2 minutter, ikke 3.

Kurt Hansen (VS):

Det må jeg tage til efterretning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af bedriftssundhedstjeneste [af Kurt Hansen (VS) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 21. Fremsat 20/10 77).

Sammen med denne sag foretoges den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Bedriftssundhedstjeneste).

(Lovforslag nr. L 181. Fremsat 26/1 78).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om VS' forslag til folketingsbeslutning om en bedriftssundhedstjeneste, da regeringen jo har fremsat et meget omfattende forslag, som hviler på en enig indstilling fra arbejdsmarkedets parter, og som jeg går ud fra må være hoveddiskussionspunktet her i dag. Jeg vil kun sige til venstresocialisternes forslag, at jeg ikke vil frakende, at det er fremsat på baggrund af de bedste intentioner, men at det ikke virker særlig gennemtænkt eller særlig realistisk.

Jeg skal også sige, at der i regeringens forslag er taget højde for en lang række af de synspunkter, som VS ønsker gennemført i forbindelse med en bedriftssundhedstjeneste. Det gælder arbejdernes medindflydelse ved ansættelse af bedriftssundhedspersonale. Det gælder den ubetingede tavshedspligt for personalet, og det gælder finansieringen af en bedriftssundhedstjeneste.

Hans Jørgen Jensen (S):

Hvad angår VS' beslutningsforslag nr. B 21 om bedriftssundhedstjeneste, skal jeg stort set holde mig til de bemærkninger, som arbejdsministeren har gjort, men vil gerne særlig fremhæve regeringens forslag, som vi også skal behandle nu, og som bygger på en enig indstilling fra arbejdsmarkedets parter.

VS' forslag virker i øvrigt på mig, som om VS kun kan se det sorte i alt, hvad arbejdsgiverne foretager sig i dette land. Jeg mener, vi